

Hogyan böjtöljünk?

A böjti időszakba lépve talán sokan azon kapjuk magunkat, hogy igazából nem hoz túl nagy változást az életünkbe. Valahol nem tudjuk megélni ezt az időszakot, vagy jobban mondva sokszor nem tudjuk mit is kezdünk vele.

Lehet, hogy azért van ez így, mert nincsenek meg a böjthöz tartozó szokásai a mai református embernek és egy kicsit talán úgy gondoljuk, hogy a böjt az olyan katolikus szokás. Pedig sokszor találkozunk a Bibliában a böjt fogalmával, magával a böjtléssel, ami valahol mindig úgy jelenik meg, hogy az igen fontos cselekvés, mert az az Istennel való kapcsolatfelvételnek egy formája.

Izrael népe böjtölt például, amikor háborúiban Istentől győzelmet remélt. Böjtöltek akkor is, amikor bűnbánatot tartottak, vagy amikor betegek gyógyulásáért esedeztek. Mózes is negyven nap és negyven éjszaka nem eszik és nem iszik, amíg az Úrral van a Sínai hegyen, és kapja Istentől a tízparancsolatot. Böjttel készül fel az Úrral való találkozásra Illés próféta is és az Úr Jézus is a messiási küldetésére készülve a pusztában, ugyancsak negyven napig böjtölt, de még Pál apostol is böjtöl, miután találkozott az Úr Jézussal a damaszkuszi úton.

Ami mindegyik felsorolt bibliából vett példára jellemző, hogy a böjtölő emberek valamilyen formában megtartóztatják a testüket, azért, hogy Istennel kapcsolatba kerüljenek. Valamit félretesznek, kihagynak az életük megszokott menetéből azért, hogy lehetőséget adjanak Istennek arra, hogy Isten valamit véghezviessen az ő életükben.

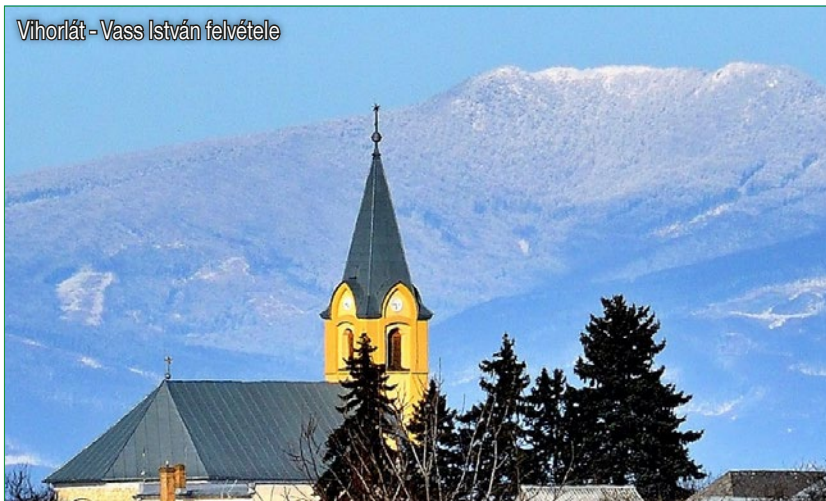
Ez persze nem jelenti azt, hogy a választott nép böjtölési szokásaiban idővel nem alakultak ki hamis és téves gyakorlatok, amelyek a böjtölés cselekményének elvették a jelentőségét. Sajnos ilyenre is volt bőven példa, hogy a böjt csak egyfajta külső formális cselekvéssé vált, s nem volt semmi lelki háttere. Ézsaiás próféta is hadakozik korának népével, mert azok a böjt külső, testi kereteit megtartották, a lelki töltetét azonban elmulasztották. Jézus is a farizeusok böjttel kapcsolatos gyakorlatával vitatkozik, akik időközben intézményesítették a böjtöt, és nemcsak a böjt megalázkodó formájáról feledkeztek meg, hanem a böjt igazi céljáról is, sőt a böjtöt érdemszerző cselekedetnek tartották, mint valami jócselekedetet, ami majd jutalmat nyer az Istennél.

A mai korban a böjtölés fogalma a világi közegben leginkább a testi dolgoktól való megtartóztatást jelenti. Sokféle böjt

létezik a világban, amit az emberek manapság gyakorolnak, de a legtöbbször mára már semmi köze sincs Istenhez. Ma már nem az a cél, hogy Istenhez közeledjenek általa, hanem az, hogy talán az emberek a testüket kicsit karba tartsák, hogy esetleg leadjanak a felesleges kilókból, vagy esetleg a szervezetüket méregtelenítsék. Ezek a böjtölési praktikák kizárólag csak a testet szolgálják.

Az Isten szerinti böjtölés a lélek felé irányul. Arról kellene szólnia a böjtnek, hogy távol tartom magamat valamitől, de azért, hogy ezzel elhárítsam azt, ami Isten és közöttöm akadályként van jelen.

Eszembe jut néhai Puskás Ferenc pozsonyi lévita testvérünk, aki sokszor elmondta, hogy minden vasárnap, amikor istentiszteleti szolgálatot kellett végeznie valamely gyülekezetben, az istentisztelet előtt ő böjtölt. Ezt ő úgy tette, hogy aznap az istentiszteletig nem evett. Számára ez volt az, amit odaszánt Istennek. A test étkezésre vonatkozó igényét háttérbe helyezte, hogy legalább

Simonyi Imre

Rendületlenül

*S ha másként nem
- hát legbelül:*

Hazádnak rendületlenül.

S ha restelled, hogy hangosan,

Nehogy meghallja más, kívül?

Hát szakálladba dörögöd, hogy:

Nincs hely számodra e-kívül.

De aztán - rendületlenül!

És aztán - rendületlenül!

Hogy e-kívül, hogy e-kívül:

Nincs más belül, nincs más belül!

ez ne legyen akadály Isten és ő között, s gondolataival Isten ígéjére tudjon figyelni.

A böjt azonban nem csak az ételtől való tartózkodást jelentheti. Olyan sok dolog van, amit néha bizony háttérbe kellene helyeznünk, hogy az Istennel való személyes kapcsolatunk zavartalan legyen. Lehetne böjtöt tartani úgy is, hogy ha mondjuk egy nap nem nyitjuk meg a számítógépet, a mobiltelefont, a televíziót, vagy a rádiót, hogy ez által egy kicsit elvonatkoztatva a világ mindennapi zajától zavartalanul Istenre figyelhessünk, az evangéliumra, az örömhírré a sok aggasztó rossz hírrel szemben. Talán el sem tudjuk képzelni, hogy ezt megtegyük, mert ez mindennapjaink szerves része. Pedig gondolom, sokan érzik azt, hogy ezek igen sokszor nagyon is odaállnak Isten és az ember zavartalan kapcsolata közé.

Ha ma a böjtre gondolunk, annyiféle dolgot találhatnánk életünkben, ami mindennapjainkat vezeti és irányítja és amiről időnként le kellene mondanunk, hosszabb rövidebb időre, hogy Istené lehessen életünk vezetése. De ha lemondunk is valamiről a böjtnél kapcsán, tegyük azt úgy, hogy annak helyébe Isten léphessen be. Ne csak üres ceremóniákat elvégezve tegyünk eleget valamiféle böjti kötelezettségnek, hanem legyen ez az idő, vagy cselekmény, vagy akár egy megtartóztatás valamitől Istennel való találkozás születhessen meg belőle. Ekkor már nem lesz a böjt öncélú üres cselekmény, hanem az egy megüresített helyet teremtet bennünk, amely Isten ajándékaival telítődhet meg, ami aztán áldásává lehet a mi egész életünknek.

Görözdí Miklós

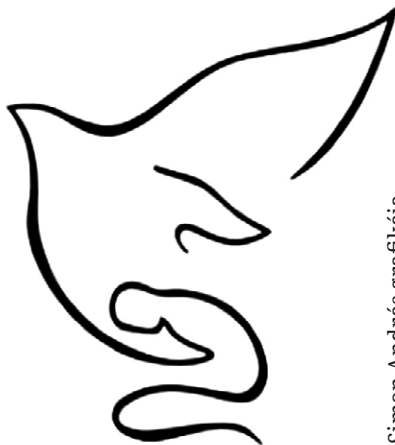
Életben vagyok! És akkor...?(!)

„Legszívesebben tehát az erőtlenséggel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.” (2Kor.12, 9b.)

Amint azt mondani szoktuk, mindig valami rossznak kell történnie ahhoz, hogy az emberek komolyan vegyék egymást, (ismét) örüljenek a másoknak, hogy újraértékeljék Istennel-, saját magukkal- és a másikkal/másokkal való viszonyukat... Amikor megtörténik a „rossz”, akkor semmi más nem fontos, csak az, hogy mihamarabb megbizonyosodjunk arról, az a valaki/vagy épp mi saját magunk életben marad/maradunk. Létünk vagy annak a másik személynek a léte hirtelen lét-kérdéssé válik, minden bizonytalan lesz, s ezzel együtt a mindennapi gondok, feszültségek, nézeteltérések, „fontossági sorrendek” lényegtelennek válnak. Egy a lényeg: az életben maradás. Csúnyán fogalmazva, hirtelen ösztönös lényekké alakulunk, és csakis a „megmaradás” a cél. Hirtelen eszünkbe jutnak az imádságok, könyörgések, „csak most ments(d) meg Uram, és én...” fogadalomtételek... Természetesen, akinek nem inge, ne vegye magára, viszont úgy gondolom, hogy mindannyiunk életében volt már olyan eset, amikor bármit megadtunk, megígértünk volna azért, hogy valakin segíteni tudjunk.

S valahol ezen a ponton veszünk el a mindennapokban... Miért? Azért, mert nem kell bajnak történnie ahhoz, hogy odafigyeljünk magunkra, a másokra... Azért, mert a napsütéses napokon is lehet hálát adni, mindenféle különleges esemény nélkül. A legkisebbért, a legkevesebbért, a legtermészetesebbért. Azért, hogy vagyunk, ahogy vagyunk! Úgy gondolom, hogy a mai nap embere nagyon el van kényeztetve technikával, lehetőségekkel, elérhetőségekkel..., s elfelejti,

hogy csupán egy-két generációval kellene csak visszatekintenie, amikor is embereknek még néha a meleg vízért is keményen meg kellett dolgozniuk (bár sok helyen még ma is gond)... Túlságosan bízunk néha a „modernizmusban”, elfelejtve, hogy a modernizmus nem teremtő, hanem teremtett dolog. Független létünket teremtett dolgoktól, s függetlené a Teremtőtől. Igen, modern világban élünk, örülnünk lehet a gyorsaságnak és a mindenféle újításoknak, viszont nem

Simon András grafikája

szabad, hogy a világi lét elnyelje valódi „én”-ünket, kapcsolatainkat, házasságainkat, barátságainkat... mert ha jön a „baj”, csakis a Teremtő Az, Aki segíthet. Nem szabad felcserélnünk a „fontossági sorrendet” a múlt és a mulandó dolgokkal való időtöltés esetében. Az „amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra...” mondatunkat komolyabban kellene vennünk, ugyanis csakis a jó Isten tudja, ki nek mennyi idő adatik...

S ez „idő” alatt van lehetőségünk Pál példája szerint gondolkodni, cselekedni.

Olvasd el, Kedves Testvérem, az 1Kor. 12. fejezetét, ahol Pál erőtlenségéről ír Isten erejével „szemben”. Pál dicsekszik az erőtlenségével.. Ki dicsekszik manapság ilyesmivel? Főleg úgy, hogy közben más erejét dicséri? Sőt, még örömet is leli benne, hiszen úgy érzi, más valaki ereje által lesz erős, nem saját maga által. Hát ehhez kell alázat, nyitott szív és lélek...! „...mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” (1Kor. 12, 10b.) – mondhatni, értelmetlen mondat, pedig a keresztyén ember számára ez magát a valódi Létet kellene, hogy jelentse. Csak akkor vagyunk igazán erősek, amikor átadjuk magunkat az Úrnak és az Ő ereje munkálkodik bennünk. Az Ő Akaratát hagyjuk, hogy megvalósuljon rajtunk, s minden nap imádkozunk azért, hogy azt az Akaratot el tudjuk fogadni... Sokszor nem egyszerű, mert az Ő Akarata nem egyezik a miénkkel, viszont, az Ő tervei sokkal jobbak a miéinknél. Ha említhetek saját példát: visszatekintve a múltban történtekekre néha én is azt kívánom, bárcsak ne imádkoztam volna azért a bizonyos „valamiért”, s bárcsak a jó Isten ne adta volna meg azt, amit akkor kértem.. Most talán sokkal egyszerűbb és jobb lenne. Talán sokkal jobban meg kellene gondolnom, mikor mit kérek... Viszont a mi Urunk jobban tudja, mikor mit miért adott és ad az életünkbe. Gondolom, mindannyiunkkal megesik, hogy töprengünk, sőt, néha emésztjük magunkat olyan múltbeli dolgokon, melyekre úgy gondolunk, bárcsak ne történt volna meg, vagy legalábbis másként történt volna... Kedves Testvérem! Ennek nincs értelme! Inkább kérd az Urat, hogy mutassa

meg a megnyugvás útját, adjon „más elfoglaltságot” az ön- vagy más marcangolása helyett...

Akármenyire is néha hosszadalmasnak tűnik az idő múlása, hidd el, lehet még olyan pillanat az életében, amikor legszívesebben megállítanád az időt, hogy még egy kicsit kiélvezhesd az adott pillanatot valaki vagy valami miatt. Ne élj a múltban, de ne is rohanj a jövőbe..

Minden napnak meg van a maga értelme, alkalmat jelen a régi lezárásához és az új kezdetéhez. Ha pedig minden rendben van az életteddel, akkor teret ad a háladásra és örömteljes időtöltésre.

Soha nem lenne szabad attól félnünk, hogy erőtleneek vagyunk. Soha nem vagyunk azok, ha az Úr erejének helyet adunk bensőnkben. A bensőkből pedig ez az erő kifelé is árad, s mondhatnám,

csodákra képes. S valójában ekkor mondhatjuk el magunkról, hogy „Életben vagyunk”!

Adja a mi Mindenható, drága Istenünk, hogy minél közelebb akarjunk kerülni ehhez a biztonságos érzéshez: amíg az Úrra bízunk életünket, Ő velünk van, „Életben” tart bennünket.

Csoma Annamária

Két és fél év az asztal mellett

Egy 70 éves nő mumifikálódott holttestére bukkantak a közelmúltban az olasz rendőrök: aki több mint két éve halott lehetett már. Az asszonyt nagyjából ennyi ideje nem látták a szomszédai. Nem is keresték, abban a hitben, hogy elköltözött. Ki tudja, mennyi idő telt volna még el, ha a hatóságnak nem szúrtak volna szemet a kert gondozatlan fáin... Emiatt kopogtak be hozzá. A nő akkor már több mint két éve halott volt. Egy asztalnál ült. Ott, ahol több mint két éve elszállt belőle az élet...

Valaki arról mesél a közösségi oldalán, hogy pár napja felköszöntötte egyik virtuális ismerősét, akinek épp születésnapja volt. A harminchetedik. Egymás után érkeztek a kedves köszöntők. Mígnem valaki nagy sokára közölte, hogy késő, ő már nincs köztünk. Már több, mint fél éve elhunyt.

Ez a mi hideg és üres, virtuális „szép, új világunk”. Amelyben azt hisszük, mindent tudunk a másiktól. Valójában pedig csak néhány apróságot. Mihez szólt hozzá, mit posztolt, mihez nyomott ő is egy udvarias lájkot. Szóval úgy hisszük, mindent tudunk, csak éppen a lényegét nem.

Miközben a kezünkben a világ, bármilyen hír, néhány kattintás nyomán megjelenik előttünk. Mondjuk a soros világváltásról. De közben fogalmunk sincs, ki lakik a szomszédban. Csak a kedvenc zenéjét ismerjük. Mert azt nyomja, kegyetlenül.

A tudásunk egyre inkább globális és egyre kevésbé lokális. Elmúltak a régi idők padra ülő vasárnapjai. És velük együtt el-

múltak a padra ülő nemzedékek, sőt maguk a padok is. Az összefogódzó, vidám séták a délelőtti templomozás és a vasárnapi családi ebéd után.

Leáldozott az egymást számon tartó társadalmi rend. Elénk kerül egy-egy gyász hír, hogy valaki nincs már köztünk. Hümmögünk, és rohanunk tovább. Nincs idő értékelni az eseményeket, elemezni, gondolkodni, észrevenni a környezetünket. Ez a korszak kiölte belőlünk, még az érdeklődést is.

Ebben a túlpörgő állapotban nehéz megállni. Megállás nélkül pedig nehéz észrevenni a másikat, akár még a családtagot is. A gondját, az örömét, a gondolatát. Nehéz megnyugodni, bé-

kességre lelni. Nehéz ráhangolódni a vasárnapi istentiszteletre.

Így pedig, lelki megálló nélkül, istenközelség nélkül semmi sem változik. Csak a magány marad. Elveszve a digitális dzsungelben. Ahol sokszáz, sokezer „ismerős” között éljük a mindennapokat, három-négy emotikonnal kommunikálva.

Egy ismerős a minap közzétette ország-világ előtt, hogy szeretne beszélgetni valakivel, mert

fáj a lelke. Mert hiába az okoseszközök, a gyors internet, neki emberi szó kellene. Arc, ami reagál a szavaira, és szó, ami a lelkeig hatol.

Néha keressük a kiutat nagy-nagy elveszettségünkben, és ha „van emberünk”, megtaláljuk azt. A fenti ismerős megtalálta.

Fábián Tibor

A Lónyay Gábor Polgári Társulás közleménye

A Lónyay Gábor Polgári Társulás számára eddig a következő gyülekezetekből érkeztek a 2%-os felajánlási nyomtatványok:

1. Bacska	5. Nagybalog	9. Szeszta	13. Nagyida
2. Pozba	6. Párkány	10. Komárorc	14. Sacca
3. Baracska	7. Jólész	11. Felsőlanc	15. Buzita
4. Bátorkeszi	8. Nagymegyér	12. Zsarnó	16. Deregnyő

Az adóhivataltól eddig nem érkezett meg szükséges igazoló névsor, de a jövő hét folyamán megérkeznek a nevezett gyülekezetek számlájára azok a felajánlások, melyeknek nyomtatványán az adóhivatal pecsétje és „x” jellel bejelölték a az adatok közlésére vonatkozó rubrikát.

Polgári társulásunk ebben az évben is kész segíteni a gyülekezeteknek, hogy megkaphassák támogatóik adófelajánlásait. Kérésre megküldjük a kitöltött nyomtatványt az azt igénylők számára.

Csoma László, igazgató

Gyülekezeteink

letéből

„Maradjunk együtt” Pozsonyban is!

A Házasság hete alkalmából 2022. február 18-án pénteken 18:00 órai kezdettel a pozsonyi református templomban a Pozsonyi Magyar Katolikus Község, valamint a Pozsonyi Református Egyházközség szervezésében közös

ökumenikus istentisztelet keretén belül adtunk hálát a házaspárokért, a házasulandókért, az egyedülállókért, és könyörögtünk az özvegyi sorsban élőkért, a válási árvákért, az újrakezdőkért és a csalódottakért.

A lelkipásztor köszöntötte a szép számmal egybegyűlteket, majd felkérte igei szolgálatra Ft. Molnár Tamás, dómi káplánt a római katolikus közösség lelkipásztorát, aki az 1Móz 1,27 alapján szépen kifejtette, hogy Isten által szeretett teremtményei vagyunk ennek a világnak, és a férfivá és nővé váló teremtményünk nem véletlenszerű, hanem az Úr akaratának a jele életünkben. Az Úr által megalkotott férfi és nő rá szabott fel-

adattal van felruházva és szolgálatra van elhívva, hogy Jézus Krisztusban valóba ez az egyenrangú kapcsolat ki-
teljesedjen.

Idézte II. János Pál 1991-es debreceni látogatása alkalmából a nagytemplomban elhangzott igetanulmányát az ökumenizmusról, és megállapította, hogy minden keresztyén (keresztény) közösségnek szüksége van tanúságtételre (bizonyoságtételre), ami igazából a családban kezdődik.

A pozsonyi családok többsége pedig vegyes felekezetű és abban a csodában él, hogy ismeri mindazt, amit Krisztus által házastársában nyert.

A 128. zsoltár elénekzése után a házi gazda közül igei szolgálattal Nt. Buza Bodnár Aranka szolgált a Zsoltárok könyve 33. része 22. verse alapján: **„Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!”**

A lelkész szó hangsúlyozta, hogy „egyedül az Úr az, akitől megtanulhatjuk, hogy milyen elfogadni, feltétel nélkül szeretni, megbocsátani, türelemmel lenni, újrakezdeni és kimondani, hogy maradjunk együtt. Ő Jézusban igent mondott ránk. Jézus születése, szolgálata, halála, feltámadása és mennybemenetele által is közölte velünk, hogy „Velünk az Isten”. Velünk van minden napon a világ végezetéig, s így mi egyedül benne reménykedhetünk.”

Ezután imádságban köszöntük meg Istennek családjunk körében végzett szolgálatát, kezéből elfogadott ajándé-

kait, és minden nehézséget, ami bennünket épített.

Az áldásosztás után, amit mindhárom lelkipásztor az Úr nevében mondott Isten népére könyörgésképpen, hálatelt szívvel köszöntük meg a jó

Istennek az apostol szavain keresztül, hogy mit jelent, együtt maradni: **„...viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.” (Ef 4,2b-3)**

Végezetül pedig énekmondásban imádkoztunk Füle Lajos egyszeri, de sokatmondó fohászában keresztül, hogy mindenki átérezze felelősségét e világban: „Tégy Uram engem áldássá...”

A „maradjunk együtt” jeliséhez hűen egy csoportképet készítettünk az Úrasztala köré gyűlve ezzel is kifejezve, hogy ki a mi igazi összetartó erőnk, akár házasságban, akár azon kívül élünk.

Buza Zsolt

KERESZTYÉN SZOLIDARITÁS EGYKOR ÉS MA

A 2006. év elején sok óriás plakát kékllett szerte az országban azzal a felirattal, hogy „**jöjjön el az én országom!**” A keresztyének mértékadó imádságának egyik kérését fordította ki a plakát SZDSZ-es kiöltője. Krisztus Urunk úgy tanította ezt az imádságot, hogy a kifordított kérés valójában úgy hangzott, hogy „**jöjjön el a te országod**”. Istenhez szól az imádság ma is ezen a módon két évezred óta sok nyelven és nem kevesebbet kér, mint azt, hogy Isten az egyszülött Fia által megváltott világot teremtsen teljesen újjá. Jöjjön el az Ő királysága, ahol szeretet, béke, büntelenség honol, az üdvözültek élnek Isten közelében boldog örök életüket. Amíg viszont ez be nem következik, addig is az Isten országának eszméje, gyakorlata terjedjen és az emberek minél többet érezzenek meg már ebben a világban annak a másik világnak a boldogságából. Ezért munkálkodott a Megváltó és halt meg és támasztotta fel az Atya és emelte égi trónjára már addig is, amíg el nem jön az Ő országa.

Krisztus Urunk a Miatyánkkal üdvözítő üzenetének lényegét közvetítette, a felelős testvéri szeretetből fakadó összetartozás, vagy nemzetközi szóval **szolidaritás kötelezettségét**. Egy hívő is imádkozhatja ezt az imát, de mindig oda érti a többi hívőt is, mert olyan a szövege. Sőt bizonyos fokig túlmutat a keresztyének közösségén és minden emberre vonatkozik. Közbenjáró imádság is ez minden emberért. Közösségépítő imádság, mert a keresztyénség egyik legfontosabb eredménye a megváltottak szereteten alapuló testvéri **közössége**. Az ókori világba úgy robbant bele a keresztyénség, hogy új közösséget adott az embereknek.

A Római Birodalom nagyvárosaiban közösségi gyökereiktől megfosztott emberek tömege élt. A vidéken tönkre ment szegény szabadok a városokba özönlöttek. Munkát nehezen kaptak, de nem is akartak dolgozni, mert azt a szabad emberhez méltatlannak tartották, a rabszolgák kötelességének tekintették. Politikai jogukat adták el. Ingyen élelem és szórakozás járt nekik egy-egy választás idején. Bérházakban éltek kis családjuk körében. A rokonságuk származási helyükön maradt, vagy annak egy részét is másfelé vetette az élet. Nem érezték a nagycsalád, a falu közösségének szolidaritását, védelmét, segítségét, ha kellett. A hajósokat, katonákat, vándor-kereskedőket pedig foglalkozásuk szakította ki vérségi kötelékeik védelmetnyújtó melegeiből. Mindezeknél nyomorultabbak és gyökértelenebbek voltak a rabszolgák, akiket erőszakkal ragadtak el közösségükből és személyileg is teljes létbizonytalanságba taszítottak, akikkel senki sem érzett szolidaritást. A keresztyén gyülekezet az elvesztett vérségi közösség helyett *a megváltottak szeretetközösségét teremtette meg*. Ők szolidárisak voltak egymással. Törődtek egymással, segítettek egymáson. Pál apostol például gyűjtést rendezett a jeruzsálemi szegény keresztyének megsegítésére a Római Birodalom görög tartományaiban. Felelőseknek érezték magukat a görög származású keresztyének a jeruzsálemi zsidó származású keresztyénekért. Ilyen az előtt nem volt abban a világban. De meghirdette az apostol, hogy „*Krisztusban... nincs többé sem zsidó, sem görög, nincs sem szolga, sem szabad, nincs sem férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban*” (Gal 3,28.). Arra nem volt ereje a fiatal keresztyénségnek, hogy a rabszolgákat felszabadítsa, de lelkiileg megoldotta a rabszolgakérdést. A gyülekezetben **testvér** lett a rabszolgából. A szeretet szolidaritása megoldotta a nemek és nemzedékek közti ellentétet is, ami pedig szintén nagy széthúzó erő volt az akko-

ri világban is.

Krisztus beszéde örökké ugyanaz. Érvénye most is megvan. Az ipari társadalom világában élünk. Vérségi közösségeink szétszilárdtak 1945 után. Nem csupán zilárdtak, hanem tudatosan zilálták is. 1950 után nálunk a tanyarendszert felszámolták. A falvak és kisebb települések népessége lecsökkent. Az iparosítás alvó városrészekbe, házgyári lakások tömegébe zsúfolta a vérségi közösségüktől megfosztott, elmagányosodásra ítélt embereket. A gyárak, bányák, üzemek egy része 1990 után bezárt. Közösségüktől elszakított, szolidaritás hiányában szenvedő emberek sokasága élt az országban az utóbbi néhány évig. Reményvesztettség, kilátástalanság, alkohol, kábítószer, bűnözés, a család szétesése, gyermektelenség jellemezte pusztulásnak indult nemzetünket.

A keresztyénség szereteten alapuló szolidaritása új világot hozott az antik társadalom helyett. Kínálja most is új közösséget alkotó szolidaritását. Ez a szolidaritás nem csupán lelki, hanem politikai, társadalmi és gazdasági segítséget, megoldást kínál. Most a járvány ellenére Magyarország előre megy nem hátra. Van munkalehetőség, sőt legújabbán munkaerőhiány. Egy sor szociális és kulturális intézkedés teszi könnyebbé az életet. A nemzeti szolidaritás csúcra járatott. Határon túli nemzettestvéreinknek is hónapok óta nyúlt a kormány. A keresztyén közösségek nagy állami támogatást kapnak. Mintegy háromezer templom újult meg a Kárpát-medencében és jó két-száz új templom épült, egyházi óvodák, iskolák, szociális intézmények létesültek. A keresztyén szolidaritás nálunk életre kelt. Ragadjuk meg a lehetőséget, hogy mindez a választások után is folytatódhassék, hogy a Miatyánkot hittel, szabadon imádkozhassuk. Istennél semmi sem lehetetlen.

Dr. Csohány János

Meghívó - MAGYARBŐD 2022. március 13. vasárnap

14:00

Ünnepi istentisztelet a református templomban, ígét hirdet ft. Dr. Rákos Loránt egyetemes lelkeszi főjegyző

15:00

Megemlékezés és koszorúzás az emlékoszlopnál a református temetőben, ünnepi beszédet mond Duncsák Mária nyugalmazott tanár

Szeretettel várunk minden érdeklődőt.

Orémus Zoltán

Emlékezz vissza....

Komoly feladat elé állította Isten Mózes az ígéret földjének határán a Mózes 5. könyve 8.rész szerint. Vissza kell emlékeznie az egész útra, amelyen vezette

az Úr már negyven esztendeje. Sokáig gondolkodtam, hogy van értelme emlékezni a megtett útra? Negyven év alatt annyi minden történik, s nem mindenre emlékszünk szívesen. Pár nappal ezelőtt azonban történt valami velem. Egy közeli ismerősöm temetésén, hirdetve a feltámadás evangéliumát, a szolgálat vége felé rosszul lettem. Orvosaim napoként megkérdezik: Emlékszem már, mi történt? Én nem emlékszem semmire. Úgy hat órányi idő „törlődött”. Remélhetőleg, visszatér majd, de most nem is ez a fontos. Most orvosok, nővérek, ápolók igyekeznek mindent megtenni gyógyulásom érdekében, s mindazok érde-

kében, akik betegséggel küzdenek ágyhoz kötötten, nemegyszer teljesen kiszolgáltatottan. A tapasztaltak alapján érlelődött meg bennem, hogy életemben és eddigi szolgálatom idején elnyert kegyelmi ajándékokról bizonysgot kell tennem. Nemzedékek nőttek fel, s szóródtak szét a világban minél jobb megélhetést, érvényesülést keresve. Jézus pedig azt mondja az evangéliumban, hogy mindenekelőtt Isten országát keressük, s ráadásul minden más megadatik nekünk.

Emlékezésem „vezérfonala” Mózes emlékezése, akitől az Úr nem a megszkott krónika írását várta. Isten nem azt kívánta tőle, hogy szolgálja történelmet írjon, amelyben saját személyét kellőképpen kihangsúlyozva, a lehető legjobb színben tünteti fel, hogy milyen hősiesség küzdelmet folytatott népe vezetőjeként annak szabadulásáért. A feladat nem ez. A feladat annak emlékeztetbe vésése, hogy a sanyargatásokon és próbákön keresztül Isten kiismerte mi lakik a nép szívében, s hogy megtartja e a

tőle kapott parancsolatokat. Ezért ez az egyéni és közösségi emlékezet nem is egy hősi eposz, amely sok nép önismertének és önbecsülésének alapja. Ez a Mindenható és népe „közös vándorlásának” őszinte leírása, amelyben a választott nép, s annak vezetője is úgy nyer igaz önismeretet, hogy az Isten szava a mérték, a soha el nem múló érték, amely előtt nincs helye alakoskodásnak, magyarázkodásnak, a személyes és közösségi felelősség másokra hárításának.

Hogy miként is működik ez abból érthető meg, ahogy Mózes élettörténetét olvashatjuk a Szentírásban. Ezért is sajnálatos, amikor magukat keresztyénnek valló emberek életükről nem a mózesi mérték alapján írnak, vagy nyilatkoznak.

Kérem a kegyelem Urát, hogy amikor „emlékezem” a lelkeszi szolgálat eddigi majd 42 évére, Lelke vezetésével a róla történő bizonysgtételt olvashassák a testvérek.

Csoma L.

- Folytatás a következő számban -

“Becsomagoltam a saját történeteimet a fantázia világába”

Az írás nekem mindig is sokat segített abban, hogy gyógyírt találjak a lelkemnek, mondja Kormányos Ildikó Csilla, Ausztráliában élő író, aki szerint a szeretet egyáltalán nem függ kilométerektől.

“Valahogy meg kell szabadulnom attól az érzéstől, hogy a múlt nyomásként nehezedik rám. Folyamatos viszszatekintések és kérdésfeltevések nélkül akarok tovább haladni.” Ezekkel a mondatokkal kezdődik új könyved ismertetője. Miért éppen ezt a módszert választottad, hogy kiírod magadból a múlt kérdéseit?

A múlt sajnos a legtöbb emberre nyomásként nehezedik, mert inkább jellemző ránk az, hogy a problémákra koncentrálnunk, minthogy szép emlékekkel erősítsenék a lelkünket. Ha tanulnánk a múltban elkövetett hibákból akár társadalmi, akár személyes szinten, akkor jót jelenthetne a tapasztalás és az emlékezés. Viszont amikor túl sokat rágódunk valamin, mert minden oldalról meg akarjuk vizsgálni, hogy mi miért történt úgy ahogy, ha eltevédünk a megoldás keresés útján, akkor már inkább jelent hátrányt, mint előnyt

a múlttól való függőség.

Az írás nekem mindig is sokat segített abban, hogy gyógyírt találjak a lelkemnek. Azzal, hogy leírtam a fájdalmas megéléseket, azok némileg enyhültek. Legutóbbi könyvemmel eljutottam oda, hogy kész, elég volt önmagamból, most már másról akarok írni. Éppen ezért becsomagoltam a saját történeteimet a fantázia világába. Hősöket alkottam, elképzeltam az életüket és lassacskán ők kerültek a középpontba helyettem. S ezzel együtt a múlt nyomása lassacskán feloldódott bennem.

Lélektani regényed időközben megjelent. Munkád befejeztével hogyan látod, le lehet győzni a múltat? Gyógyított az írás?

Egészen pontosan a regény első köteté jelent meg, de a történet még korántsem fejeződött be. A második kötet írása folyamatban van, és tervezek egy har-

madikat is lezárásként. Hogy le lehet-e győzni a múltat? Igen, mindenképpen, de csakis úgy, ha képesek vagyunk megbocsájtani. Önmagunknak és mindazoknak, akik miatt beleragadtunk az emlékezés mocsarába. Nekem ebben segít az írás. Másnak meg talán más. Mindenkinek az, amivel szeret foglalkozni, amivel le tudja kötni magát. A lényeg, hogy örömet jelentsen számára, hogy a negatívum helyett a pozitívumra tudjon koncentrálni.

Szerinted képesek vagyunk legyőzni elődeink hibáit, amelyeket sokszor ösztönösen tovább cipelünk, hogy ezek helyébe új utat válasszunk, új mintát éljünk a gyermekeink, unokáink, sőt önmagunk felé?

Valóban, sokan foglalkoznak azzal, hogy a problémáink gyökerét valahol a múltban kell keresnünk és ezzel én is egyetértek, de csak részben. Talán a szülők, nagyszülők ültetik át önkéntelenül utódaikba az őket ért traumákat. Talán a nem megfelelő nevelés árt sokat a felcseperedő gyermeknek és okoz problémát a későbbiekben olyasmi, amiről legtöbb esetben már fogalma sincs. Valószínűleg igaz ez is, az is. Viszont nekem az a véleményem, hogy a saját felelősségünk legalább annyit, ha nem többet nyom a latba, mint a korábbi generációktól ránk aggatott terhek. Ami el lett rontva a múltban azt én úgy hiszem, hogy lehet és kell is orvosolni a jelenben. Lehet például azzal kezdeni, hogy rossz emlékek helyett a jókat vesszük sorra. Tanuljuk meg hogyan viszonyuljunk egymáshoz. Azt, hogy ne okozunk fájdalmat a másinak, tudjunk bántás nélkül együtt élni a többi emberrel.

Lélektani regényedben fikciós és önéletrajzi elemek haladnak egymás mellett. Nem tartottál attól, hogy túlságosan is kiadod önmagadat, egy ilyen önvallomással is felérő műben?

Az önéletrajzi ihletésű történetben elrejtettem magamat, de nem én vagyok a középpontban. Bár végig kísérem a történet hőseit az általam ismert helyszíneken, azonban például Szilvi, a főszereplő egy abszolút kitalált hős. Aki ismer engem, abban talán fölmerülhet a kérdés, hogy miért írtam le és tettem nyilvánossá olykor igen érzékeny dolgokat is önmagamról. Erre az a válaszom, hogy azért, mert őszinte akartam lenni. Önmagamhoz és az olvasókhöz egyaránt. Aki nem ismer engem, annak az a tény, hogy én magam is része vagyok a történetnek valószínűleg nem jelent semmit. Ez a dolog leginkább számomra fontos. Azért, mert én így tudom kifejezni azt, hogy megbocsájtottam magamnak minden korábbi hibámat és megbocsájtottam azoknak is, akik engem megbántottak. Végre eljutottam oda, hogy örökös kérdésfeltevések nélkül tudok tovább haladni.

Sokak számára jelenthet segítő, feloldó szembenézést és elengedést az

írásod. Ez az, amikor már önálló munkába kezd a könyv, az olvasó lelkében. Mit gondolsz erről?

Azt remélem, hogy nem ragad le az olvasó a "különös történeteknél", hanem sokkal inkább megfogja Szilvi személye, aki a történetek hatására ébred rá arra, hogy neki is tennivalója van, ha nem akarja az életét homokba dugott fejjel élni. Ehhez persze ki kell lépnie a komfortzónájából, de legelsőként fel kell ismernie azt, hogy mit csinált addig rosszul. Az önmagunkkal való szembenézést az akadályozza leginkább, hogy nem akarjuk tudomásul venni, hogy valamit nem jól csinálunk. Van, aki folyamatosan szenved, de olyan is akad, akinek kiegyensúlyozott élete csupán látszólagos. Akár így, akár úgy van, egyszer rákényszerül mindenki, hogy tükörbe nézzen. Talán ez a történet is lehet egy segítő számára.

Mit tanácsolsz azoknak, akik a múlt terheit cipelik? Hogyan próbálják a gyógyulás útjára lépni?

Ha valami fáj, annak oka van. Azt vagy én okoztam magamnak, vagy valaki más. A lényeg, hogy mindaddig fájni fog, mert újra és újra fölszakadnak a sebek, amíg gyógyírt nem találok rá. Fontos tisztában lenni vele, hogy egyáltalán nem vagyok egyedül. Mindig akad egy barát, egy jószándékú ember, jön egy lehetőség például tanulás útján, vagy kezembe akad egy jó könyv, amely által fölcsillan a változás, a gyógyulás reménye. Persze nem mindig egyszerű kiszűrni azt az embert és azt a lehetőséget, akire, amire nekem valóban szükségem van. Akadnak tévutak is, melyek arra valók, hogy megtapasztaljuk őket és megtanuljuk fölismerni mi a valódi érték. A valódi érték arról ismerhető föl, hogy nem okoz fájdalmat.

Több, mint egy évtizede már, hogy Ausztráliában élsz. Vajon a fizikai távolság segít-e elengedni a múltat vagy ennek nincs igazán jelentősége?

Jó kérdés. Tulajdonképpen azzal, hogy Európából idejöttem alaposan kiléptem a saját komfortzónámból. Nem tudtam mi vár rám, átadtam magam az ismeretlen lehetőségeknek és egyetlen dologban voltam csupán biztos, abban, hogy muszáj lesz tanulnom. A múlttól nem lehet úgy megszabadulni, hogy jó messzire elszaladok előle. Mehetnék én akár a világ végére is, akkor is velem maradna, rám tapadna, főleg, ha a figyelmem folyamatosan rajta volna. És ez ve-

lem is pontosan így történt. A távolság azonban megtanított néhány dologra. Például arra, hogy a szeretet egyáltalán nem függ kilométerektől. Arra is, hogy megálljam a helyemet és megoldjam a problémáimat, mert ha valami bajom van, nem szaladhatok haza segítségért, vagy hogy kisírjam magamat. Az új élet megtanított alázatra, elfogadásra is. Ugyanakkor megerősítette a lelkemet és ami korábban fájdalmat okozott, az lassan jelentéktelenné vált. Elindultam a változás útján. A szülői és a társadalmi elvárások szorításából kiszabadultam, de a saját énem elől nem tudtam elmene-külni, azt föl kellett vállalni. Ehhez azonban el kellett indulni az önismeret útján. Meg kellett ismerni azt az embert, aki valójában vagyok és úgy szeretnem magamat, akként, aki én vagyok. Már nem vagyok olyan sebezhető, mint korábban és talán én sem sebezek meg másokat. Azaz lassacskán elengedem a múltat.

Sokan az alkohol, szerencsejátékok és egyéb függőségek fogságában vannak. Hogy látod, a múlt is lehet egy ilyen megkötözöttség, ami nem enged, ami magához láncol és meggátolja a jelen felszabadult megélését?

Szerintem a függőségnek valamilyen nyi fajtája menekülés valami, általában a valóság elől, illetve egyfajta boldogságkeresés is. Ebben az értelemben ha a múlton való folytonos agyalást is függőségnek vesszük, akkor valójában az történik, hogy a jelen elől menekül az ember. Mégpedig azért, mert a jelenben felmerülő problémákkal nem tud, vagy nem akar szembesülni. Ha ez így van, akkor megvan a magyarázata annak, hogy miért ragad bele olyasmibe, amin már réges

régen túl kellett volna tennie magát. Azaz, hogy a múltra koncentrálna a jelen helyett, tulajdonképpen átpasszolja a felelősséget a múltba.

Egy fantasy-regényen is dolgozol. Néhány részletet elárulnál róla?

Kisgyerek korom óta szeretek elmélkedni azon, hogy kik vagyunk mi emberek, hogy miért vagyunk itt a Földön, mi itt a dolgunk és hogy miért vannak hatalmas ellentétek közöttünk. Lehet, hogy egyfajta feladat számunkra az, hogy megtaláljuk a sokféleségben a kiegyensúlyozottságot? Fantasy regényem története egy ötezer évvel korábbi visszaemlékezéssel kezdődik. Azután ötszáz, majd ötven év távlatára idéződik föl, s végül eljutunk a jelen időbe, ami a 2070-es esztendőre tehető, azaz nagyjából ötven évvel későbbre, mint a mi időnk.

Az ügy lezárva a történet első könyve. Hogyan tovább? Mikorra tervezed és mit tartalmaz a folytatás?

Az ügy lezárva első könyvének meghatározója a Különös történetek. A második könyv alcíme: Neked elmondom. Ebben a részben az olvasó megismerheti a különös, rózsaszínű tokban lévő CD íróját, de ami a legfontosabb, végig kísérheti Szilvi életének gyökeres átalakulását.

Első könyved Callen Indigo írói álnév alatt jelent meg, az új regényen pedig a valódi neved szerepel. Miért változtattál?

A Gyere velem című regény volt az első könyvem. Sokat gondolkodtam azon, hogy milyen néven adjam ki és végül az írói álnév mellett döntöttem. Mivel angol nyelven jelent meg, azt gondoltam, hogy egy angolos csengésű név több érdeklődőt vonz majd, mint az én hosszú, nehezen olvasható és kiejthető nevem. Téved-

tem. Azután megjelent magyarul is a történet, szintén az írói álnév alatt. Később elgondolkodtam és arra az elhatározásra jutottam, hogy a következő könyvemem csakis a saját nevem szerepelhet.

Már nem az a fontos, hogy hány emberhez jut el, amit írok, hanem sokkal inkább az, hogy föl merem vállalni önmagamat.

Fábián Tibor

Könyv, a magunkban hordozott múltról

Szinte észrevétlenül hordozzuk magunkban a múlt terheit. Jelenünket és terveinket is megterheli mindaz, ami egyszer, a letűnt időben életünk része lett és az idő múlásával is képtelenek vagyunk elszakadni tőle. Visszük magunkkal. Mint egy nemkívánt, hozzánk ragadt, velünk egygévált koloncot. Próbáljuk elrejteni a tudatalattinkban, több, kevesebb sikerrel biztatva magunkat, hogy csak a szépre emlékezünk...

Kormányos Ildikó regényében emberi sorsok találkoznak. Először csak egyvalakit látunk, az önmagára figyelő modern embert. Aztán szép lassan felsorakoznak mellette ismeretlen életutak. Párhuzamosan ismerjük meg a több szálon futó cselekmény szereplőit. Múlt és jelen találkozik. Fikció és személyes emlékek. Az egyedülletbe menekült ember pedig szép lassan megnyitja, a jó alaposan bereteszelt ajtót mások előtt.

Emberi sorsokat látunk hát, melynek nyomán egyszerre rádöbbenünk: hiszen ezek mi vagyunk. Vagy akár mi is lehetnénk. Hiszen a mi történetünk is valami hasonló. Szép remények, nehéz indulások, fájdalmas csalódások, megtorpanások és újrakezdések.

Időnként azonban az élet mégis kegyes hozzánk és visszaad valamit abból a sokból, amit elvett tőlünk. Ezért is könnyű ezzel a történettel azonosulnunk, mert lépten-nyomon úgy érezzük, a mi életünkben is tartalmaz egy-egy fontos részletet, szálát, eseményt. Amit elrejtettünk, mert fájt. Pedig jó lett volna megbeszélni, kibeszélni, átgondolni, megválaszolni, ezeket a fájó élet-részleteket is. Egy idő után, a történet alakulásával párhuzamosan azt is követjük már benne, vajon mi mindent és továbbit találunk benne önmagunkból, szívünk mélyére rejtett múltunkból?

Kormányos Ildikó könyvének szereplői kézen fognak bennünket, mi pedig velük tartunk, mert rajtuk kívül önmagunkra is kíváncsiak vagyunk. Vajon sikerül-e megbirkóznunk múltunk óriás árnyaival? Ki tudjuk-e végre mondani mi is: az ügy lezárva? Tudjuk-e úgy élni tovább életünket, úgy tervezni holnapunkat, hogy lelkünk megtalálta a rég keresett válaszokat, elengedte a túl sokat is magunkkal hordozott fájdalmakat? Nehéz kérdések ezek, de érdekelték vagyunk a válasz megfogalmazásában és megtalálásában.

Ezért tartunk a szerzővel, hátha a könyv végére érve mi is kimondhatjuk a választ: az ügy lezárva.

(Kormányos Ildikó: Az ügy lezárva. Különös történetek. Tortoma Kiadó, 2021. Erdelyikönyv.hu)

Fábián Tibor

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „Uram, Isten, te megmutatni a te szolgádnak a te és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetné a te cselekedeteid és hatalmad szerint?” (5Mózes 3:..)
2. „És mondek: Én Istenem, és áttalom felemelni, én Istenem, az én orcámat te hozzád, mert a mi felülhaladtak fejük fölött és a mi vétkeink mind az égig nevedektek!” (Ezsdrás 9:..)
3. „Az Úr szemei az vannak, és az ő fülei kiáltásán;” (Zsoltárok 34:..)
4. „Hisz az Úr megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök fejükön, vígasságot és örömet találnak; és fájdalom és sóhaj.” (Ézsaiás 35:..)
5. „Ne törj be kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő nyomorúsága napján;” (Abdiás 1:..)
6. „..... a te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te megtartották.” (János ev. 17:..)
7. „Mert ha a te vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a, megtartatol.” (Rómabeliekhez 10:..)

8. „Mert semmit sem az igazság ellen, hanem az igazságért.” (2Korinthus 13:..)
9. „A rád bízott drága őrizd meg a bennünk lakozó Lélek által.” (2Timóteus 1:..)
10. „Mert a és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni,” (Zsidókhöz 2:..)

A Károli Gáspár fordítású Szent Biblia alapján összeállította: **Györky Szilvia**, Alsómihályi. Megfejtéseiket **2022. április 15-ig** lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., 076 74 Drahnov**, vagy e-mail-ben a **refujsag.csoma@gmail.com** címre.

Felhívjuk a megfejtést beküldők kedves figyelmét, hogy a megfejtés és nevük beküldésével egyúttal hozzájárulnak az adataik (név és lakhely) megjelentetéséhez a Református Újságban!

MEGJEJÖRÖK: **POZSONYI E.M.:** Csalládi Irén, Beke Sarolta – **Nagymegyer;** Halák Rozália – **Pozsony;** özv. Sándor Józsefné, özv. Szloboda Anna – **Réte;** Mackó Zsuzsanna – **Dolná Streda;** **KOMÁROMI E.M.:** Ribarics Márta, Kálnay Árpád – **Komárom;** Tóth Irma, Németh Irén – **Kamocsa;** Császár Vilma – **Deáki;** Farkas Irma – **Negyed;** Fülöp Gulyás Erzsébet – **Párkány;** **BARSI E.M.:** Szalay Ferencné, Özv. Demény Lajosné – **Fél;** Németh Erzsébet – **Nyírágó;** Klicsek Ferencné – **Kőhidgyarmat;** özv. Pásztor Ernőné – **Pozba;** Palásti Aranka – **Léva;** özv. Bertók Istvánné – **Barsvárad;** **GÖMÖRI E.M.:** Faragó Irén – **Harmac;** Tóth Katalin, Csank Szerénke – **Nagybalog;** Schiller Mária – **Tornalja;** Jakab Edit – **Jéne;** Széplaky Tünde – **Rimaszombat;** **ABAÚJ-TORNAI E.M.:** Metti Ferencné, özv. Pataky Bertalanné – **Migléc;** Erőss Attila – **Abaújszina;** Csáji István – **Nagyida;** özv. Végvári Zoltánné – **Perény;** Matesz Viktória, Dringus Júlia, Juhás Zsuzsanna, Juhás András – **Csécs;** Szabó Gyuláné – **Lucska;** ing. Damko Valéria, özv. Kövesdi Jánosné – **Reste;** Majláth Istvánné – **Kassa;** özv. Komjáty Istvánné, Kerekes Béláné – **Felsőlánc;** Szaniszló Judit – **Szeszta;** özv. Kovács Zoltánné – **Rozsnyó;** Szanko Mónika – **Berzété;** **ZEMPLÉNI E.M.:** Kaskó János – **Újhely;** Gönczy Júlia – **Bacska;** Csernyánszky Erzsébet, özv. Ádám Sándorné – **Imreg;** RácZ Júlia – **Kisgéres;** Kiss Magdaléna, Mladanec Irén, RácZ Erzsébet – **Bodrogszerdahely;** Rigó Katalin, Egri Klára, özv. RácZ Sándorné, özv. Gerenyi Lászlóné – **Örös;** özv. Pósa Istvánné, Máté Etela – **Kiskövesd;** özv. Oláh Istvánné – **Hardicsa;** Zelvay Vojtech – **Sziürnyeg;** Galambos Katalin – **Tiszacsernyő;** Biacsko Boglárka, Nagy Imréné – **Nagytárkány;** Czető Pál – **Bély;** Árvay János – **Zemplén;** **UNGI E.M.:** özv. Molnár Sándorné, özv. Csicséri Józsefné – **Kisráska;** Kovács Benjáminné – **Kaposkelecseny;** özv. Ladányi Lászlóné – **Deregnnyó;** Dupály Csilla – **Abara;** Géczi Csabáné – **Nagykapos;**

JUTALMAZOTTAK: **Halák Rozália** – Pozsony; **Tóth Irma** – Kamocsa; özv. **Pásztor Ernőné** – Pozba; **Széplaky Tünde** - Rimaszombat; **Metti Ferencné** – Migléc; **Zelvay Vojtech** – Sziürnyeg; **Kovács Benjáminné** – Kaposkelecseny;

Posta gondok

Bizonyára olvasóinknak is akadt már gondjuk a Szlovák Posta valamilyen szolgáltatásával, amelynek alapján úgy érezték, valami nincs rendben ezzel a fontos intézménnyel, vagy egyes alkalmazottaival. A posta eredeti küldetése küldemények eljuttatása a feladótól a címzetthez. Ezért általában a feladó kifizeti az előre megszabott díjat, és bízik abban, hogy küldeménye sértetlenül eljut címzetthez. Az anyagiak mellett ez tehát bizalmi munka is, s a régi időkben a posta alkalmazottjának lenni, megbecsülést, elismertséget jelentett. Legendásan gyors és pontos volt a Monarchia, a Magyar Posta annak idején, pedig eszközei távolról sem hasonlíthatók korunk postai felszereltségéhez.

A Szlovák Posta szolgáltatásaiért az utóbbi években egyre magasabb árat szab meg, ez azonban egyre gyakrabban nem jelenti a szolgáltatás minőségi javulását. Mintha a „**Több pénzért, rosszabb szolgáltatás!**” lenne a jelmondatuk. Néhány példa.

A Szeretetnaptár csomagjainak küldésekor az utóbbi három évben egyre többször fordult elő Léva és Komárom környékén, hogy ha nem találták otthon a címzettet, eszükbe sem jutott, hogy értesítőt hagyjanak a postaládában. Akár két hétig is tartották a csomagot a postán, s nem szóltak a címzettnek. A legelszomorítóbb eset Pozsonyban történt 2021 decemberében. A hónap 6. napján két csomagban egyszerre küldtem el a rendelt naptárakat, utánvéttel. A lelkész majd' két hét elteltével telefonon kérdezte, mikor küldöm a csomagokat, mert érdeklődésére

a postán azt a tájékoztatást kapja, hogy nincs küldemény a Lelkeszi Hivatal számára. Az posta web-oldalán a feladási szám alapján utánanézve kiderült, hogy a csomagok december 7-én megérkeztek. A feladási szám alapján, végül kiadták a csomagot. Gondoltam, a helyzet megoldódott. Nem! December 31-én szolgatársam ismét telefonál, hogy a másik csomag a Református Újság decemberi számaival még nem érkezett meg. A

web-oldal szerint ki volt adva kézbesítésre, s úgy néz ki, eltévedt. Már a kiadványok pótlásán dolgoztam, amikor 2022 január 3-án jött az üzenet, hogy végül megérkezett a csomag. Csak 27 napig volt úton Pozsonyban.

Ehhez képest már csekélység, hogy 2022 február 17-én zuhogó esőben autóval érkezve haza látom, hogy az udvaron egy levél ázik a földön. Az eső elállt, s az udvar hátsó részében újabban elázott leve-

let találtam. Ezúttal 1. osztályú levelet, amelynek feladási összege jóval nagyobb. A megfjtéseket tartalmazó leveleket sokszor nyugdíjas testvéreink küldik, akik nem sajnálják megfizetni a drágább díjat sem, mert bíznak abban, hogy a postai alkalmazott majd kézbesít! Jó lenne, ha a postai alkalmazottak képesek lennének megérteni, bizalmi állásuk van, amely bizalmat ki kell érdemelni. **A posta vezetőinek nem csak az árak emelésére, hanem a szolgáltatás minőségére is oda kellene figyelni!** Különbén a pozsonyi esetet is figyelembe véve joggal gondolhatjuk: **Hogy a hal a fejétől bűzlik!**

Csoma L.

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Jobb lenne a világ zsidók nélkül?

A nyugati társadalom szívesebben élne egy zsidók nélküli világban! - erre a következtetésre jut David Nirenberg „Antijudaizmus...” című könyvében. A nyugati kultúra időrendjéről írt művében vitathatatlanul kimutatja, hogy az zsidóellenesség a nyugati civilizáció központi mozgató ereje.

Az antiszemitizmus közvetlenül a látható személyt veszi célba. Az Antijudaizmus-zsidóellenesség ott is terjed, ahol nem él egyetlen zsidó sem. Az első a zsidó népre összpontosít, míg a második a zsidó eszmére. Eredeti forrásokból vett terjedelmes idézetekkel bizonyítja, hogy a zsidókról alkotott elképzeléseknek vajmi kevés köze van a valódi zsidósághoz, annak életmódjához. Az antijudaizmust, mintegy „építőelemet” mutatja be a nyugati kultúra szerkezetének felépítésében. A zsidóságot mindig annak felmutatására használták, amilyenre a Nyugat nem akart lenni. Szomorú, hogy a keresztyénség fő oka annak, hogy a zsidóellenesség a nyugati kultúrában ennyire központi helyet foglal el. Már az első században a keresztyének másokká kívántak lenni, mint a zsidók. Például Marcion a 2. században elvetette a teljes Ószövetséget és zsidózással bélyegezte meg Jusztinuszt, aki a héber szövegek megtartását szorgalmazta. Jusztinusz szerint, aki az Ószövetség szimbolikus magyarázatát szorgalmazza a szó szerinti értelmezés, és a történelmi összefüggésekben való értelmezés helyet, az zsidó hibát vét. Ágoston ellenfeleit azzal bírálta, hogy „úgy olvassák és értelmezik az Írást, mint ha zsidók volnának”. Ez a gondolkodásmód határozta meg a keresztyénséget. Kényelmes álláspontot jelentett a zsidókat és a zsidóságot tenni felelőssé minden problémáért. Ha hibázik is a zsidóság, de minden hibáért nem szabad a zsidóságot okolni. Nirenberg állítja, hogy a zsidók és a zsidóság elleni előítéletek kis részének van csak köze a zsidósághoz. Az európai antiszemitizmus annak a következménye, hogy a korai időkől kezdve nézetkülönbségek voltak

a pogányokból lett keresztyének és zsidó-keresztyének között, amiért a zsidókat vádolták.

Amikor Luther Márton a katolicizmus ellen fellépett, azal érvelt, hogy az isteni igazságosság katolikus értelmezése egyezik a „zsidó” felfogással. Ebben az értelemben, mondja Luther „a római egyház zsidóbb lett a zsidóknál.”

Sem a felvilágosodás, sem a modern gondolkodás nem változtatott ezen a szembenálláson. Voltaire, Kant és Hegel a zsidóságot tették felelőssé a társadalom problémáiért. A babonásságot, a züllött erkölcsöket és életvitelt a felvilágosodás gondolkodói egyaránt a zsidóktól származó rossznak tartották. Nirenberg emlékeztet arra, hogy Karl Marx „az emberiség zsidóktól való elszakadásáról” beszélt. Az új társadalom létrehozásáról szóló felhívásában „elszakadást hirdetett a zsidók pénzügyi és üzleti megszállottságától, szociális különválásuktól és elzárkózásuktól.” A szerző kitér az iszlám antijudaizmus korai kialakulására és fejlődésére, s jelenlétére William Shakespeare műveiben.

Hová vezet a zsidóellenes elfogultság ma a nyugati kultúrában? A szerző meghúz egy határvonalat a hagyományos antijudaizmus és korunk anticionizmusa között. Megnevezi azokat a megújuló érveket, amelyekkel Izrael ellen támadnak. Nirenberg könyve segít megérteni a zsidó nemzet dilemmáját egy posztmodern, hiper-liberális, és Isten ellenes világban. Az új „haladó” vallás az „felnőtttség” (wokeismus) ellen kínál ellenérveket. Ez az új „vallás” Izraelt rasszista-gyarmatosító apartheid államként bélyegzi meg. A zsidóság és Izrael óriási kihívásokkal néz szembe. A holokausztól eltelt időben megváltozott világ zsidóságról alkotott képe, s Nirenberg szerint ennek a változásnak még távolról sincs vége.

David Lazarus, *Israel Heute*
Ford. Csoma László

A Kárpát-medence reformátussága

Békeimákat kér támogatásként a kárpátaljai püspök

Egymással szemben állnak az ukrán és orosz csapatok a két ország határán, több helyen már tűzharcra is sor került. Zán Fábán Sándort, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspökét kérdeztük arról, mennyit éreznek Kárpátalján a feszült helyzetből. Elmondta, a kárpátaljaiaknak most el-

sősorban nem pénzbeli segítségre van szükségük az anyaországi testvérektől, hanem arra, hogy imádkozzanak a békéért.

Egyre feszültebb az ukrán-orosz viszony, a két ország hadseregei farkasszemet néznek a határokon, sőt orosz csapatok gyakorlatoznak Fehéroroszországban

is. A múlt héten Washingtonban már arra számítottak, hogy Oroszország február 16-án támadást indít Ukrajna ellen. Ezt Moszkvában cáfolták, és az ukrán vezetők is kételyeiket fejezték ki az értesülés kapcsán. Ugyanakkor Volodimir Zelenskij ukrán elnök február 16-át munkaszüneti nappá és a nemzeti egység

napjává nyilvánította, és arra szólította fel az embereket, hogy szerdán mindenhol tegyék ki a nemzeti lobogót, és délelőtt tíz órakor énekeljék el a nemzeti himnusz.

A támadás elmaradt, és az orosz védelmi minisztérium folyamatosan arról beszél, hogy vonja vissza a hadgyakorlaton végzett csapatait, miközben a NATO tagországai egyre arról szólnak: információik szerint csak több orosz katona érkezett az ukrán határ térségébe. Moszkva szerint a támadás emlegetése csak nyugati propaganda. Az ukrán vezetés viszont nem lélegzett fel, mert amellet, hogy jelentős orosz haderő állomásozik a határok mentén, újakezdődtek a harcok a szakadár köztársaságokkal is Kelet-Ukrajnában.

Egyre érkeznek a hírek arról, hogy az ukrainai szakadár területeken lövik egymást a felek, sőt, az orosz védelmi minisztérium hétfőn arról számolt be, hogy két ukrán páncélozott jármű átlépte a határt, és tűzharcba keveredett az orosz hadsereggel, amelyben öt ukrán katona életét veszítette.

A Külgazdasági és Külügyminisztériumnak és a Honvédelmi Minisztériumnak elméletileg van terve a magyar állampolgárok kimenekítésére Ukrajnából egy háborús konfliktus esetére, Orbán Viktor miniszterelnök pedig korábban arról beszélt, hogy az állami szervek megkezdték a felkészülést az esetlegesen érkező menekültek fogadására.

KÁRPÁTALJA PÜSPÖKE: A BÉKE A LEGNAGYOBB KINCSÜNK

Talán bízhatunk abban, hogy a háború magyar testvéreinket nem éri majd el, mert Kárpátalja messze van a háborús tűzfészkektől: Beregszász és Donyeck között akkora a távolság, mint Budapest és Brüsszel között. Mégis, Ukrajna ügyei a kárpátaljai magyarok életét is befolyásolhatják. Zán Fábián Sándort, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspökét kérdeztük arról, milyen hatással van az életükre az Ukrajna és Oroszország közti feszültség.

– Mennyit éreznek a feszült helyzetből Kárpátalján?

– Hála Istennek, túl sokat még nem érzünk, viszont látjuk az elvándorlást, ami inkább belső Ukrajnából indul, és bennünket csak tranzitként érint. Emellett azt látjuk, hogy az itt élő embereknek a mindennapjai váltak még bizonytalan-

abbá, és sokkal kevesebben terveznek itt jelent és jövőt, inkább külföld felé tekint mindenki. Ez persze az energiaválság és más dolgok miatt is van.

– Ez inkább hosszú távon érvényesül, vagy tud olyanokról, akik összecsomagolva várják, hogy elindul-e egy orosz támadás?

– Én nem tudok olyanokról, akik most a környezetemben összecsomagoltak, viszont nagyon sokan kérdezzük: mi lesz, hogyan érint-e bennünket egy valós háború, olyan, ami más, mint ami már nyolcadik éve folyik Ukrajnában. Ami a mi vidékünket érintené. Illetve a mozgósítástól való félelem ott van a hétköznapiakban. Arról is tudok, hogy vannak, akik nagyobb mennyiségű élelmiszert vásárolnak, mert ki tudja, mi lesz. Azt látjuk, hogy nemcsak a vagyonosok próbálták kivonni a pénzeiket Ukrajnából, hanem az egyszerű emberek is. Megpróbálják a pénzüket például egy zsák lisztbe fektetni, mert az biztonságosabb, mint a pénz vásárlóértékének a megmaradásában bízni.

Zán Fábián Sándor kárpátaljai püspök taval a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház vezetőinek felszentelésén
Fotó: Szarvas László

– Kapnak-e valamilyen formában támogatást, legyen az lelki vagy anyagi?

– A többség nem kap semmilyen anyagi támogatást. A mindennapi ember megpróbál a saját jövedelméből valahogyan megélni, ami nem egyszerű. Nagyon sok embernek súlyos anyagi problémái vannak az energiaárak és a bizonytalanság miatt, ami gyakorlatilag nem mutat jövőt nekik. Az idősöknek eddig is nagyon nehéz volt, a nyugdíjuk nagyon alacsony. Az élelmiszerárak pedig hasonlóak, mint Magyarországon. A gyógyszer ára, az élelmiszer, a rezsi minden pénzüket elviszi az embereknek. Gyakorlatilag erre a háromra nem is tud

egy nyugdíjas költeni, sokszor ki kell választania, melyiket fizeti ki.

– Tehát az árak ugyanolyanok, mint Magyarországon, a fizetések és a nyugdíjak meg a töredékei a magyarnak.

– Igen. Ha valakinek van 30 ezer forintnyi nyugdíja, az már jónak számít.

– Akkor alapjában véve nagyon bizonytalan és rossz a helyzet, és a keleti háború kérdése csak fölteszi az i-re a pontot.

– Így van. Eddig is nehézségekkel küzdöttek az itt élők. Még akinek van munkahelye, az is nagyon alacsony bért kap. Átszámolva: a 100 ezer forintos fizetés az átlagos. A minimálbér most 6500 hriveny (körülbelül 72 ezer forint. – szerk.).

– Tudunk-e Magyarországról református testvérként valamilyen segíteni?

– Úgy gondolom, a magyarországi segítség nem most irányult felénk, hanem már évek óta. Én a jelenlegi helyzetben nem fokoznám, mert még nem tudjuk, hogy ezzel mit váltanánk ki az emberekben. Nem szeretnék pánikot kelteni. Azt látom: az oktatási intézmények közösségvállalását – a Kárpát-medencei oktatási alap által – az intézményeink érzik, és hálások érte; a magyar kormány a szociális intézmények iránti támogatása, akár az ingyenskonyhák vagy más irányú támogatás szintén sokat segít. Jelenleg ezek azt a minimumot, amire ma szükségünk van, biztosítják. Hogyan lesz tovább? Azt még mi nem tudjuk, mert nap mint nap csak azt látjuk, hogy a gyülekezeti tagok létszáma csökken. Tehát nagy az elvándorlás, ami egyre nagyobb teher az itt maradóknak, úgy az időgondozásban, mint az ifjúság nevelésében. Mert a szülők elmennek, a gyerekeiket beadják a mi iskoláinkba, ahonnan csak kéthetente mennek haza, de nekünk az egyre nagyobb terhet is okoz.

Felelősséggel helytállni a gyerekek oktatásában, nevelésében, ellátásában, ez mind-mind próbatétel, feladat, és mind egyre kevesebbek vállára terhelődik rá. Ha most a magyarországi református egyházban bármilyen gyűjtést terveznének a kárpátaljaiak számára, azt mondom: most nem kell ilyesmit tenniük. A legfontosabb most a könyörgés, az imádság azért, hogy ne legyen háború. A béke számunkra a legdrágább kincs. Mi azt érezzük, hogy jóra fordíthatja az Isten a sorsunkat, de felé kell fordulnunk, nélküle ez nem fog menni.

Magyar Örökség díjat kapott Gudor Kund Botond erdélyi esperes

Az elismerés azoknak a magyar intézményeknek, csoportoknak adható, akik tevékenységükkel hozzájárultak a magyar kultúra, gazdaság, sport, tudomány, azaz a magyar társadalom erkölcsi, szellemi felemeléséhez. A szombaton, december 18-án átadott Magyar Örökség díjak idei kitüntetettjei között van Gudor Kund Botond, a Nagyenyedi Református Egyházmegye esperese: közösségvédelmező szolgálatát ismerték el.

A Magyar Tudományos Akadémia dísztermében hét személynek, csoportnak adtak át Magyar Örökség díjat szombaton. E kitüntetést Farkas Balázs, Fekete György és Makovecz Imre javaslatára a Magyarországi Alapítvány kuratóriuma hozta létre 1995-ben, gondozását

különböző korokból felhalmozott tudásanyagot, a jelenre vonatkozó alkalmazását.

Szombaton díjazták a Budapesti Monteverdi Kórust és karnagyát, Kollár Évát, Kövesdi Károly felvidéki író, Vitéz Somogyi Endre katonaföldrajzi tevékenységét, Novotny Antal hangszerkészítőt, a Magyar Naplót és Jánosi Zoltán főszerkesztőt, Pál Feri atyát, és Gudor Kund Botond református lelkészt, erdélyi esperest, történészt.

Gudor Kund Botond, a Nagyenyedi Református Egyházmegye esperesének méltatását Kőrösi Viktor Dávid kolozsvári magyar konzul írta, de ő a koronavírus-járvány miatt nem lehetett jelen, ezért a laudációt Böszörményi Gergely, a díjat átadó bizottság egyik tagja olvasta fel.

a nemzethatáron úgy, ahogy esperes úr teszi évtizedek óta” – írta a méltatásban Kőrösi Viktor Dávid.

A hivatalos indoklás szerint a bizottság Gudor Kund Botondnak a Magyar Örökség kitüntető címet közösségvédelmező szolgálatáért adományozta.

Gudor Kund Botond: Hálás vagyok a

fennvalónak, hogy adott annyi kegyelmet, aminek a segítségével tudtam valamit tenni az egyházam asztalára, a Jóisten dicsőségére, a népem épülésére is
Fotó: Hirling Bálint

A Magyar Örökség díj idei kitüntetettjei, és néhány korábbi díjazott, akik jelen volt / Fotó: Hirling Bálint

2003-tól a Magyar Örökség és Európa Egyesület végzi. Az elismerés azoknak a magyar intézményeknek, csoportoknak adható, akik tevékenységükkel hozzájárultak a magyar kultúra, gazdaság, sport, tudomány, azaz a magyar társadalom erkölcsi, szellemi felemeléséhez.

Klinghammer István, a bírálóbizottság elnöke köszöntőjében hangsúlyozta: – Csak olyan közösség sikeres, amely képes megfelelő kohézió megteremtésére, és ebben segítenek bennünket értékörző hagyományaink. A hagyomány számunkra nem változatlan ismétlést jelent, hanem a meglévő, a

A magyar konzul Gudor Kund Botondot méltatta családapaként, lelkipásztorként, történészként, a szórványmagyarság templomainak felújításáért tevékenykedő emberként és „szórványjelképként” is.

„Botond, amint Pál apostol levelei nyomán ismert, nem a meghátrálás embere, hanem a hité. Márpedig kizárólag a hit alapján lehetséges a rögzültségektől megszabadulni, önmagunkat megfogalmazni, az utunkat keresni és megtalálni. Különösen meg kell becsülni azokat az egyéniségeket, akik Isten és a nemzet szolgálatát tudatosan vállalva állnak őrt

Gudor Kund Botond a díjátadó után úgy nyilatkozott a Reformatus.hu portálnak: – Nem magamra gondolok, hogy díjat kaptam, hanem arra a sok emberre, aki a szórványban segített élni és túlélni olyan helyzeteket, amelyek a jövőbe mutatnak, és amelyeknek mindig az a lényegük, hogy nincs lehetetlen, és a legkisebb helyen is meg lehet nagy célokat fogalmazni. Parafrázálnám Bod Pétert, aki szerint a hazának semmiképp ártani nem szabad, és mindig használni kell, amikor lehet. Azt hiszem, ehhez a használni tudáshoz, isteni kegyelem szükséges. És hálás vagyok a fennvalónak, hogy adott annyi kegyelmet, amelynek segítségével tudtam valamit tenni az egyházam asztalára, a Jóisten dicsőségére, a népem épülésére is. Ezek azok az érzések, amelyek bennem élnek most. És hála a fennvalónak, a családnak, egyházamnak.

[www.reformatus.hu/Ulicza Tamás](http://www.reformatus.hu/Ulicza_Tamas)

Mély tudásból közkinccs

Beiktatták Trócsányi Lászlót, a Károli Gáspár Református Egyetem rektorát

– Egyetemünknek olyan universitásnak kell lennie, amely mindenki számára értéket és tudást biztosít. Olyan egyetemre van szükségünk,

amely egyszerre mély és tágas, mint a tenger. A tudomány mélységeit igényesen tárjuk fel, tegyük érthető módon közkinccsá a hallgatóink számára –

mondta Trócsányi László, akit szombaton délután iktattak be új hivatalába. A Károli Gáspár Református Egyetem (KRE) új rektorát lelki otthonából, a

Fotó: Pályi Zsófia

Trócsanyi László január végén vette át rektori kinevezését Áder János köztársasági elnöktől, miután a Magyarországi Református Egyház Zsinata és annak lelkészi elnöke, Balog Zoltán őt javasolta az egyetem élére. Az egyetemet Trócsányi László előtt két éven át megbízott

rektorhelyettesként Czine Ágnes vezette. Az új rektor a Reformátusok Lapjának adott korábbi interjújában úgy fogalmazott: „A Károli Gáspár Református Egyetemnek mint kiemelt felsőoktatási intézménynek nagy a felelőssége: keresztyén szellemiségét és az »universitas« együttesét kell felmutatnia, képviselnie és tanítania. Nagy kérdés előtt állunk. Ma nem az a kérdés, hogy volt-e keresztyén Európa, keresztyén Magyarország, hanem az, hogy lesz-e keresztyén Európa, lesz-e keresztyén Magyarország. Ez tőlünk függ majd.” A Károli-egyetem rektorának megbízatása 2027. január 31-ig szól.

[www.reformatus.hu/Hegedűs Bence](http://www.reformatus.hu/Hegedűs_Bence)

Balog Zoltán, a Dunamelléki, Fekete Károly, a Tiszántúli, Pásztor Dániel, a Tiszáninneni és Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke / Fotó: Pályi Zsófia

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

PÁL APOSTOL NYOMÁBAN - BIBLIÁVAL A KÉZBEN (XVIII.) TANÍTVÁNYI JEGYEK APOLLÓS SZEMÉLYÉN - PRESBITERI LELKI TÜKÖR

A népek apostola, miután befejezte második missziói útját, előbb visszatért Jeruzsálembe, majd lement Antióchiába (ApCsel 18,22). A keresztyénség lelki fővárosából a szülőföldre. Szüksége lehetett a feltöltődésre a városban, a Feltámadott Úr nagyheti eseménytörténetének felidézésével. S a szülőföldre, hogy átgondolja: honnan hová vezette Őt páforgulást ajándékozó Ura. *Feltöltődés - számvetés.* Van-e presbiter testvéreinknek ilyen "Jeruzsáleme és Antióchiája", a feltöltődés és számvetés helye? Megtérésed helye, lelki fejlődésed tér-idői kristályosodási pontjai? Pál is időzött e két helyen egy ideig. Majd útra kelt, 3. missziói szolgálatára (ApCsel 18,23). Ez a leghosszabb a 3 között. Bibliakutatók becslése szerint 3 300 mér-

föld, kb. 5 280 km, jobbra gyalogszerrel. Betegen, de kegyelemben. Kr. u. 46-57. között, jó 10 éven át. Fel kellett készülnie erre testileg-lelkileg. Megtette.

Az első nagy szakaszt az *egyéni lelkigondozás* útjának nevezhetjük (ApCsel 18,23). Szülővárosát, Tarzuszt is érintve, hatalmas utat járt be Galácián és Frigián át Efézusig. Nem gyülekezetlátogatás volt ez, hanem családok, egyének meglátogatása, és a latin fordítás szerint *konfirmálás: a tanítványok hitének egyéni erősítése.* Ugye presbiter testvéreinknek is vannak olyanok körzetében, közelebbi-távolabbi helyeken, akiket visszatérőleg "konfirmál", erősít hitében?! A lelkigondozás, a hitre jutottak erősítése, az utógondozás mai szóval nem csak lelkipásztori feladat!

E gyönyörű lelki indulás, a 3. missziói út konfirmációs kezdete közben olvasunk az "efézusi szent közjátékról", közbevetett történetről. Ez nem Pálról szól, hanem az efézusi gyülekezetben tevékenykedő Apollósról. Milyen különös, hogy *ahol Urunk elkezd valamit, mint Efézusban Pál korábbi térítő útján, annak folytatásáról is gondoskodik.* Ő nem végez fél munkát! Hárman is feltűnnek az "Ázsia gyöngyszemének" nevezett Efézusban: Apollós és az ottani őslakos Akvila és Priscilla (ApCsel 18,24-28). Az első dolog, ami kibomlik előttünk az Igében, az a keresztyén tanítvány, Apollós néhány lelki jellemvonása. Vegyük úgy szemügyre

PAUL'S THIRD JOURNEY

mint saját tanítványságunk efézusi tükrét, *presbiteri lelki tükröt*. Felfedezünk-e közös vonásokat? Vagy éppen nem? Vegyük sorra az Ige vezetésével a keresztyén személyiség néhány karakternvonását! Ékesen szóló férfiú volt Apollós (18,24). Beszéde méltó ahhoz, Akiről szólt. Vajon hány keresztyénnek kellene felnőnie ebben legalább Apollósig? Az Írásokban jártas ember volt, ami igen fontos jellemzője a tanítványnak. Biblia-olvasó, sőt hatékonyan forgatta az Írásokat. Tanítást kapott az Úr útjáról (18,25),

volt része "hitoktatásban". Személyes élménye volt Jézus megismerése, hiszen *buzgó lélekkel hirdette* Őt és szorgalmasan, *hűséggel adta tovább a Jézusról szóló Igét*. Szívvel és értelemmel. Ha valami csekélyke fogyatkozása

volt, akkor az, hogy csak János keresztségét ismerte (26.v.). Azaz a vízkeresztséget, s nem a Lélek-keresztséget, nem a Szentlélek általi tanítvánnyá tételt. De így is bátran kezdett beszélni a zsinagógában, ami soha nem volt veszélytelen, hiszen sem Pálnak, sem a zsidóból lett keresztyéneknek nem volt könnyű saját népük, Ábrahám fiai előtt szólni az elérkezett Messiásról, az ígéretek beteljesüléséről. Az állandó istenkáromlás súlyos vádjá lebegett fejük fölött. De e súlyos vád fölött is volt Valaki, Aki Feltámadottként oltalmazta Pált, Apollóst és a tanítványokat. Te mit fedezel fel az apollói karakternvonások közül magadban? Mindig méltó a beszéded Krisztushoz, káromlás nélküli? Mennyire vagy jártas az Írásokban? Rendszeresen olvasod

az Élet Könyvét? Ismerd-e a személyes találkozás, a megtérés élményét, amitől hatékony a keresztyén bizonyágtétel? Jézus Igéit mondod-e tovább vagy a magad "üzeneteit"? Volt-e helyzet az életedben, mikor megtorpantál a Jézusról szóló bizonyágtételben? Amikor gyáván megfutamodtál a szolás lehetőségétől, mert az esetleg tiltakozást vagy hátrányt is jelentett volna? Tekintsünk bele Apollós igei jellemvonásainak tükrébe, s kérjük el Urunk Lelkét tanítványi jellemformálódásunkhoz!

S még valami. A felkészült Apollós-nak is kellett Akvila és Priscilla alaposabb tanítása. A tanítvány tanítása. De jó, hogy Urunknak erre is van gondja (26). Arra, hogy még alaposabban, pontosabban és mélyebben értsük meg az üdvösség útját és hitünk titkait, igazságait. Volt-e már valaki az életedben ilyen Akvila és Priscilla, s el tudtad-e fogadni a hitben érettebb, nagykorú testvér, presbiter-társ, lelkipásztor, esperes, püspök, családtag "többletét"? Akik segítségével az Isten útjának csodálatos gazdagsága lett a *többletkincs*ed? Ehhez alázat kell. Senki sem rendelkezik az ismeret, a Lélek, a tanítás teljességével! Boldog presbitérium, boldog egyház, ahol tanuló, tanító tanítványok végzik szolgálatukat. Ahogyan olvassuk: eré-

lyesen, vehemensen az eredeti szó szerint cáfolva a tévedéseket és a nyilvánosság előtt, publikusan bizonyítva az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus (28.). Mert *Ő a legnyilvánosabb, egyetemes magánügy, s az egyedül üdvözítő, életre vezető, életben tartó közügy*. Ma is, itt is - minden presbiternek, lelkipásztornak, Isten hívő népének...

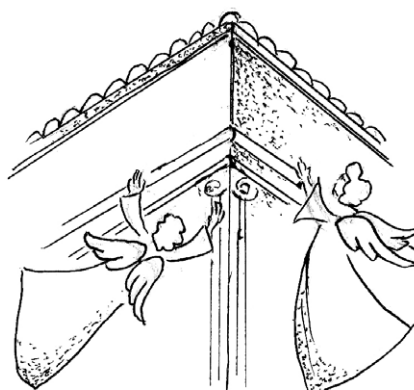
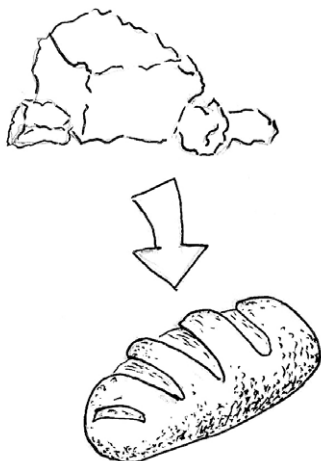
Dr. Békefy-Röhrig Klaudia

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonál

Április

1. P.	2Sám 6	Mt 24,23-35
2. Sz.	2Sám 7,1-7	Mt 24,36-44
3. V.	2Sám 7,8-17	Mt 24,45-51
4. H.	2Sám 7,18-29	Mt 25,1-13
5. K.	2Sám 8	Mt 25,14-30
6. Sz.	2Sám 9	Mt 25,31-46
7. Cs.	2Sám 10	Mt 26,1-16
8. P.	2Sám 11,1-13	Mt 26,17-29
9. Sz.	2Sám 11,14-27	Mt 26,30-35
10. V.	2Sám 12,1-14	Mt 26,36-46
11. H.	2Sám 12,15-23	Mt 26,47-56
12. K.	2Sám 12,24-31	Mt 26,57-75
13. Sz.	2Sám 13,1-19	Mt 27,1-14
14. Cs.	2Sám 13,20-39	Mt 27,15-44
15. P.	2Sám 14,1-20	Mt 27,45-61
16. Sz.	2Sám 14,21-33	Mt 27,62-66
17. V.	2Sám 15,1-12	Mt 28,1-10
18. H.	2Sám 15,13-23	Mt 28,11-20
19. K.	2Sám 15,24-37	Róm 1,1-15
20. Sz.	2Sám 16,1-4	Róm 1,16-32
21. Cs.	2Sám 16,5-14	Róm 2,1-10
22. P.	2Sám 16,15-23	Róm 2,11-16
23. Sz.	2Sám 17,1-14	Róm 2,17-29
24. V.	2Sám 17,15-29	Róm 3,1-20
25. H.	2Sám 18,1-18	Róm 3,21-31
26. K.	2Sám 18,19-32	Róm 4,1-12
27. Sz.	2Sám 19,1-9a	Róm 4,13-25
28. Cs.	2Sám 19,9b-15	Róm 5,1-11
29. P.	2Sám 19,16-31	Róm 5,12-21
30. Sz.	2Sám 19,32-40	Róm 6,1-11

Böjt

Fiataljainknak

Mit jelent?

A böjt bizonyos ételektől való tartózkodást jelent, más hitvallások szerint pl. a húsevéstől való tartózkodást. Ennek veszélye, hogy az ember azt hiszi, ennyi elég is Istennek, hogy külsőleg, testiekben megtartjuk a böjtöt, és ezzel le is rőt-tük kötelességünket Istennel szemben.

A Bibliában már az Ószövetségben felszólaltak a próféták a hamis böjt ellen, amikor az emberek megtartották a böjtöt, hogy tetszenek Istennek, de egymással szemben továbbra is haragosan, gyűlölködve viselkedtek.

Mikor tartjuk?

A böjt a húsvétot megelőző 40 napon át tart, ez 6 vasárnapot jelent, a hetedik vasárnap már Húsvét.

Jézus hogyan böjtölt?

A szolgálata megkezdése előtt elvonult a sivatagba, és 40 napon keresztül böjtölt, és imádkozott. Ekkor kísértette meg őt a sátán három olyan dologgal, amely a mai ember számára is kísértés. Ezt elolvashatod Lukács evangéliuma 4. fejezetének 1-13 verseiben. Jézus böjtjének lényege abban volt, hogy a Lélektől vezérelve vonult el a világtól, és csak Istenre összpontosított imádságában.

Én mit tehetek?

Három szóban lehet összefoglalni: **Böjtölj – Imádkozz – Adj**

Böjtölj:

A reformátusok nem tartózkodnak bizonyos ételektől ebben az időszakban. Viszont az önmegtartóztatásnak több formája van: lemondok valamiről, amiről tudom, hogy nem tesz jól nekem. Például, kevesebbet lógok a telefonomon vagy nem hangoskodom, jobban odafigyelek a tanulásra, több időt töltök kint, a barátaimmal, elolvasok egy könyvet. A református ember mindenben mértékletes életet él.

Imádkozz: a böjt a csendes bűnbánat és

imádság időszaka. Minden nap imádkozz valakiért a családban vagy valamiért, amihez Isten segítségét kéred. A bűnbánat azt is jelenti, hogy őszintén számot vetek azzal, hogy megvallom, nekem is vannak hibáim, én sem viselkedem mindig úgy, ahogy kellene. Imádságban kérem Istent, hogy segítsen jobb emberré lennem, segítsen lemondanom arról, ami miatt hibákat követek el.

Adj: Gyermekként ugyan, mit adhatnék? Például, egy kis türelmet családommal szemben. Felajánlhatom a segítségem: akár a családom körében vagy segítők a házi feladattal testvéremnek vagy barátomnak. Adhatsz időt is, elmehetsz az istentiszteletra, az isko-

a QR kódot olvasd be a mobiloddal)

A három rajz fölé kék vagy fekete tollal írd oda, mivel kísértette a sátán Jézust, a rajzok alá pedig piros tollal írd Jézus válaszait! A kísértéseket és válaszokat megtalálod pl. Máté evangéliumában, a 4. fejezet 1-11 verseiben vagy a fentebb említett Igerészben.

Rajzold le! Ha szeretnéd, hogy a rajzod vagy alkotásod megjelenjen lapunk következő számában, rajzold le a húsvéti történet egyik jelenetét (pl. Jézus bevonulása Jeruzsálembe, az utolsó vacsora, út a

lában nem vonod ki magad a feladatok alól. Adhatsz figyelmet is: kérdezd meg nagyszüleidet, ők annak idején hogyan tartották a böjtöt. Tanulhatsz egy új készséget (famunkák stb.) vagy kézimunkát. Nagyon sokat adhatsz magadból másoknak, de főleg Istennek, ha a böjtöt igazán szeretnéd megtartani.

Készítsd el! Jézus megkísértését és válaszait idézzük fel ezzel a képpel. (A rajzot megtalálod az előző oldalon, vagy a következő címről kinyomtathatod: <https://drive.google.com/file/d/1RWbPyMeKkG-XpsIYmfzzPVRSNQFKyMrM/view>, vagy

Golgotára, az üres sír – feltámadás - **küld el március 20-ig**) vagy Jézus mennybemenetelét (az eseményről az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv első fejezetében olvashatsz), - **küld el április 20-ig**, amely lapunk májusi számában jelenhet meg, majd szüleid engedélyével fényképezd le (nappali fényben, csak magát a rajzot), és küldd el a refujsag.csoma@gmail.com e-mail címre (amennyiben szüleid engedélyezik, feltüntetjük keresztneved, korod és lakhelyed (község- vagy városnév) a rajzod alatt).

Györky Szilvia

A Református Újság színesben történő megjelenését a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Kulturális és Közművelődési Központjának közreműködésével Magyarország Kormánya támogatta.
Azonosítószám: BGA/123/4/2021

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás • Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő, IČO/reg.szám: 31256732 • Nyilvántartási szám: EV 5612/18, ISSN: 2585-8491
Megjelenik havonta. Kereskedelmi forgalomba nem hozható. • **Terjeszti** a Deregnő-i Református Keresztyén Gyülekezet
Szerkesztőség: főszerkesztő: Csoma László, szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia, Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók: Fábián Tibor, Szenn Péter
Szerkesztőség címe: 076 74 Drahňov-Deregnő 216, Tel.: 056/63 953 96, Mobil: 0908 035 094, E-mail: ladislavcsoma@gmail.com vagy csomalaszlo@centrum.sk
Nyomda: Marián Györky - MS PRINT